

"מצפן מורשת"

סיפורו של סרן צביקה גרינגולד

"הבנתי שאין לי על מי לסמוך, אין לי למי למסור את האחריות. אני פה, הסורים מולי וכל עם ישראל מאחוריי"

דגשים ערכיים לשיחת מפקד:

מלחמת יום הכיפורים נפתחה בהפתעה, כשצה"ל לא ערוך ומוכן ללחימה. חיילים הוקפצו מבתיהם ומבתי כנסת לעבר שטחי הכינוס מלווים בחוסר ידיעה וחוסר וודאות על אשר עתיד לקרות.

צביקה פעל מהרגע הראשון מתוך תחושת שליחות ואחריות. הוא עלה מיוזמתו לרמת הגולן. הוא הבין שעל כתפיו מוטלת המשימה לעצור חטיבה שלמה של טנקים סורים כשלרשותו טנק אחד בלבד. בזכות רוח הלחימה, תחושת השליחות והתושייה של צביקה הוא הצליח להחזיק מעמד מול כוחות טנקים גדולים עד שהגיעה התגבורת. בשילוב כוחות הם גרמו לטנקים הסורים לסגת.

ראוי שנשאל את עצמינו מה נדרש מאיתנו למימוש ערך האחריות?

במקרה זה, צביקה יצא לקרב עם שני טנקים בלבד וברגע שטנק אחד התקלקל יכול היה למצוא סיבות ולחזור על עקבותיו. אלא שצביקה פעל מתוך רוח לחימה, דבקות במשימה, שליחות וניצחון. ערכים אלו נובעים מתחושת האחריות הגדולה של צביקה.

"החייל יראה עצמו שותף פעיל בהגנה על ביטחון המדינה, אזרחיה ותושביה. החייל יפעל תוך גילוי מתמיד של מעורבות, יוזמה ושקיפה, בשיקול דעת ובמסגרת סמכותו, כשהוא נכון לשאת באחריות לתוצאות פעולותיו" (מתוך רוח צה"ל)

צביקה פעל בהתאם לערך האחריות בנקודת קיצון – בשדה הקרב. כחיילים עלינו לסגל לעצמינו דפוס חשיבה והתנהגות מסוג זה ביום יום שלנו. עלינו לשאוף לבצע כל משימה מתוך רצון וכוונה לממש את ערך האחריות. ערך האחריות בא לידי ביטוי לא רק במעשה גבורה גדולים אלא גם ביחס שאנחנו מעניקים לסביבה ולמשימה שלנו.

"כל חייל חייב לראות עצמו במצבים מסוימים כאילו בו לבדו תלוי גורל המערכה ובמקרה שאין לו הוראה ברורה, או שהמצב משתבש, עליו לראות עצמו כמפקד עליון, כמתכנן וכמבצע, בשכלו, תפיסתו ויוזמתו." (ייחוד ויעוד - דברים על ביטחון ישראל" / דוד בן גוריון)